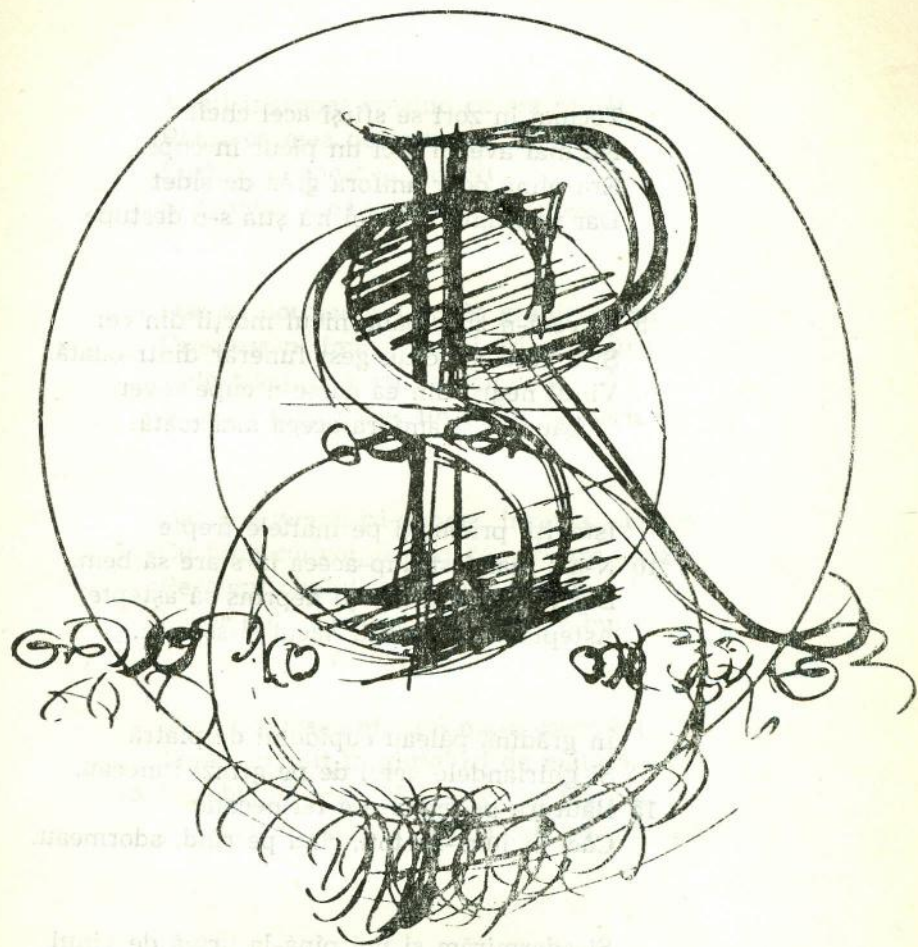

Ars Doloris

Lui Doti

*Inger deznădăjduit
al tuturor nădejdlor mele*

SYMPOSION

Tocmai în zori se sfîrși acel chef.
Nu mai aveam nici un picur în cupe,
Era plină doar amfora grea de sîdef
Dar nici unul din noi nu știa s-o destuie.

- 5 Și veni-n zbor paharnicul morții din cer
Și-o deschise c-un gest funerar dintr-odată.
Vinul negru din ea curse-n cupe sever
Și băurăm și amfora-aceea mai toată.

- Istoviți, prăbușiți pe înalte trepte
10 N-am mai fost dup-aceea în stare să bem.
Dar paharnicul morții deprins să aștepte,
Aștepta sus pe soclu, tăcut și solemn.

- În grădină păleau cupidonii de piatră
Și ghirlandele verzi de pe grinzi lunecau.
15 Băutura pesemne era fermecată
Căci în juru-ne toți, rînd pe rînd, adormeau.

- Și-adormirăm și noi pînă-la urmă de vinul
Pe care în zori îndrăznisem să-l bem.
Doar paharnicul morții, el singur, seninul,
20 Sta treaz, sus pe soclu, tăcut și solemn.

CRINUL NEGRU

M-ați îngropat crezînd că am murit.
Paloarea mea de mort vă înșelase,
Surîsul împăcat și liniștit
Și fruntea albă care-mi înghețase.

5 Dar eu dormeam. Căci în grădina mea
Crescuse-n timpul nopții crinul negru.
Culcat sub el visam adînc ceva
Și visul meu părea un somn funebru.

Dar voi, zicînd că-s mort, încet m-ați dus
10 Cu lung convoi, la groapă, printre spuze.
Pe piept obolul veșnic mi l-ați pus
Iar crinul negru mi l-ați pus pe buze.

Și-acum, prieteni, iată-mă-n mormînt
Treaz, învelit în giulgiuri de mătăasă.

15 Mă zbat să scap, să ies de sub pămînt
Și vreau să strig — dar crinul nu mă lasă.

Urcăm spre moarte ca spre izvorul Nilului,
 Lopețile ni-s pline de ierburi putrezite,
 Iar luntrea, cel din urmă părtaș exilului,
 Se clatină sub boarea tăcerii infinite.

- 5 De nouă mii de veacuri în susul apelor
 Vislim fără-ncetare făcînd aceeași cursă.
 Dar va fi dată oare vreodată pleoapelor
 Puterea de-a cunoaște misterioasa sursă?

- Ca niște păsări negre într-un imens convoi
 10 Urmăm uriașul vultur care ne-ndreaptă zborul.
 Ne-mbie de pe țărături mereu refugii noi.
 Noi, însă, nu ne-abatem din cale. Vrem izvorul!

- Ce forță colosală ne ține-aripile
 Mereu ca niște steaguri de fier, desfășurate?
 15 Plutim cu timpu-n față izbindu-i clipele,
 Și nici un vînt prielnic din urmă nu ne bate.

Străbatem singuri într-o imensă încordare
Și mergem, cu curenții potrivnici la babord.
Vedem cum trec la vale istorii viitoare,
20 Dar nu putem da veste celor rămași în port.

Și-naintăm cu tarul legat peste catarge,
Ca nu cumva vreo eră din cele care vin
Să ne izbească prora în locul ce se sparge
Și care taie Nilul în sus spre-un punct divin...

NOCTURNĂ

Intru-n Sibiu încet ca-ntr-o-ncăpere
În care e un mort. Pe partea dreaptă
Am zidurile surde de tăcere.
Pe partea stângă inima-nțeleaptă.

5 În jur văd numai porți și-n porți ferestre
Iar în ferestre ochi care mă-nghiață.
Intru-n Sibiu domol ca-ntr-o poveste
În care port viziera peste față.

Cu fiecare pas făcut prin sînge
10 Tot mai adînc pătrund în noaptea care
Întîi de jos în sus în mîini mă strînge
Apoi de sus în jos mă prinde-n ghiare.

Stradelele mă-nghit dintr-una-ntr-alta
Iar scările mă urcă și coboară,
15 De nu mai știu: biserica e-n balta
Cerului larg sau ceru-n ea scoboară.

Și peste tot o liniște ca-n clipa
Cînd marea se sărută cu pămîntul.
Liliacu-și linge-n somn trudit aripa
20 Și printre arbori vechi foșnește vîntul.

Mai întru-n Sibiu cum intră-n ceață luna,
Mai mult alunecînd decît cu pasul,
Și-n liniștea ce-nchide-n ea furtuna
Ascult cum bate-n turnul straniu ceasul.

25 Intru-n Sibiu livid, sătul de viață.
Dar pregătit pe străzile uitate
În fiecare clipă să dau față
Cu mortul care umblă prin cetate.

POEMUL FLUVIILOR

În noaptea-aceea neagră și plină de efluvii
Cu insomnii tăcute și somn involburat,
Mi-am amintit deodată de voi, bătrîne fluvii,
Și, ca prin ceață, visul pe ochi mi s-a lăsat.

- 5 Așa văzui deodată în somn adîncul Gange
Curgînd domol prin cosmos cu milul lui gălbui.
Eu se făcea prin neguri că-nfig în el o cange
Și caut străvechiul pește cu ochiul amărui.

- Brusc, însă, visul ăsta se preschimbă cu altul
10 Și într-un vas albastru pluteam pe Euphrat.
Pe țărmul drept un templu de-argint sfida înaltul
Pe țărmul stîng, vai, templul zăcea în prund sfidat!

- Dar nici de astă dată nu mi se stinse visul.
Cu pînzele umflate urcam acum pe Rin.
15 Aveam pe umăr lancea și cercetam abisul
Nădăjduind orbește în aurul sublim.

- Neîmplinit rămase în vis și visu-acesta.
Și-acum o altă luntre mă conducea ușor
Pe Rio de la Plata, agale, prin siesta
20 Pădurii tropicale cu leneși sicomori.

Mai înainte însă de-a fi ajuns pe coastă
 Mă revăzui pe Nilul împotmolit și dens.
 Prin largile văzduhuri, prelung, din jungla vastă
 Se auzea chemarea lui Homo sapiens.

- 25 Nu se sfârși cu totul nici visul de-astă dată
 Și-un țipăt plin de groază deodată mă trezi:
 Într-un sicriu de scânduri închis, fără lopată
 Zburam de zor spre moarte în voia Dunării.

ARS DOLORIS

Îmi trebuie o nouă suferință
 Ca să mă pot deprinde cu uitarea,
 Căci în furtună numai o furtună
 Astîmpără, pe stînci, descătușarea.

5 Îmi trebuie-o durere fără seamăn
 Durerea veche să mi-o pot înfrînge,
 Căci numai cînd voi plînge în tăcere
 Pentru tăcerea ta nu voi mai plînge.

De ce te miri? E loc destul în mine
 10 Pentr-un vulcan ce-așteaptă să erupă,
 E loc destul în mine pentru vinul
 Turnat, la zile mari, din cupă-n cupă.

Sînt mai încăpător decît o rană,
 Mai vast decît o peșteră din ere
 15 Și poate că e loc destul în mine
 Și pentru tine și pentru tăcere.

Doar pentru mine nu e loc în mine,
 Eu singur nu-mi găsesc în mine locul,
 De-aceea vreau o nouă suferință
 20 Din care focul meu să-și soarbă focul,

De-aceea vreau o nouă înclăștare
 Pe care harfa mea s-o strângă-n coarde.
 Căci numai cînd voi arde-n mii de ruguri
 Pe rugul meu aprins nu voi mai arde.

CANOSSA

Dă-mi drumu-n palat, castelane!

De veacuri aştept lângă poartă.

Şi-acum şi stăpîna ta-i moartă

Şi toate-aşteptările vane.

5 Descult, plîng cu faţa pe spadă

Căci ea mi-a fost dragă şi mie.

Şi totuşi, cu ce duşmănie

Mă ţii lângă zid, în zăpadă.

Deschide, dă poarta-n cîrlige!

10 În murmurul tristelor ape

Simt sufletul moartei pe-aproape

Şi teamă-mi-e să nu mă strige.

Joci şah adîncit în fotoliu

Iar eu sub donjon plîng degeaba

15 Şi-acum a-nceput şi zăpada

S-acopere steagul de doliu.

Cei patru ostaşi din crenele

Fac strajă cu lănciile-ntoarse.

Armurile, însă, şi ele

20 De viscolul negru li-s arse.

Iar tu stai în jilt ca de piatră
Cînd eu îți strig numele-n zare.
Și pînă și-ogarul tresare
Și-ncet se ridică și latră...

25 Atîta amarnică ceață

Și-atîta pustiu pîn-la tine.

Tu treci acum printre cămine

Și focul te bate pe față.

Iar eu simt zăpada cum frige

30 Și cum mi se-ntinde pe pleoape.

Da! Sufletul moartei e-aproape!

Începe să strige!

NAUFRAGIU

Vom fi tot noi pe-aceste însingurate ape?
Vom fi tot noi în voia acestui şubred vas?
Ne vom putea vreodată înapoia pe-aproape?
Nu ne-am vindut întreaga vecie pentru-un ceas?

- 5 Ce ţărm ne va cuprinde cu braţele virgine?
Pe care mal cu golfuri de-argint vom ancora?
Călătoria noastră ce stea ne-o va reţine?
Străbate-vom vreodată prin nopţi până la ea?

- Nu mai avem desigur prea mult de mers de-acuma,
10 Nu vom mai trece încă un equator pe drum.
Lumina-aceea pură de noi visată-ntruna
Nu va mai fi părere, nici pulbere de-acum.

- Curînd un vînt prielnic ne va lovi din spate.
Nu peste mult curenul rîvnit îl vom găsi.
15 Ca nişte monştri umezi cu pînzele umflate
Pe ape liniştite şi calde vom pluti.

- Sînt semne că pămîntul e undeva pe-aproape.
Sînt semne că pe-aproape, pe undeva-i pămînt.
Din cînd în cînd vin păsări cu aripi mari pe ape.
20 Din cînd în cînd s-aude-un suspin adus de vînt.

Ohé! Scăpăm îndată de umeda genune!
Svirlim îndată-n mare ultimul greu balast!
Ohé! Ohé! E timpul să ne căutăm alt nume!
Intrăm în nemurire ca-ntr-un pacific vast!

- 25 Și-n pacea asta largă și fără de cuvinte
Nici un regret nu-ncearcă naufragiul timpuriu.
Ne-am împăcat cu toate și-acum privim-nainte
Pe cînd treptat ne-nghite adîncul fumuriu...

ARHIMEDE ȘI SOLDATUL

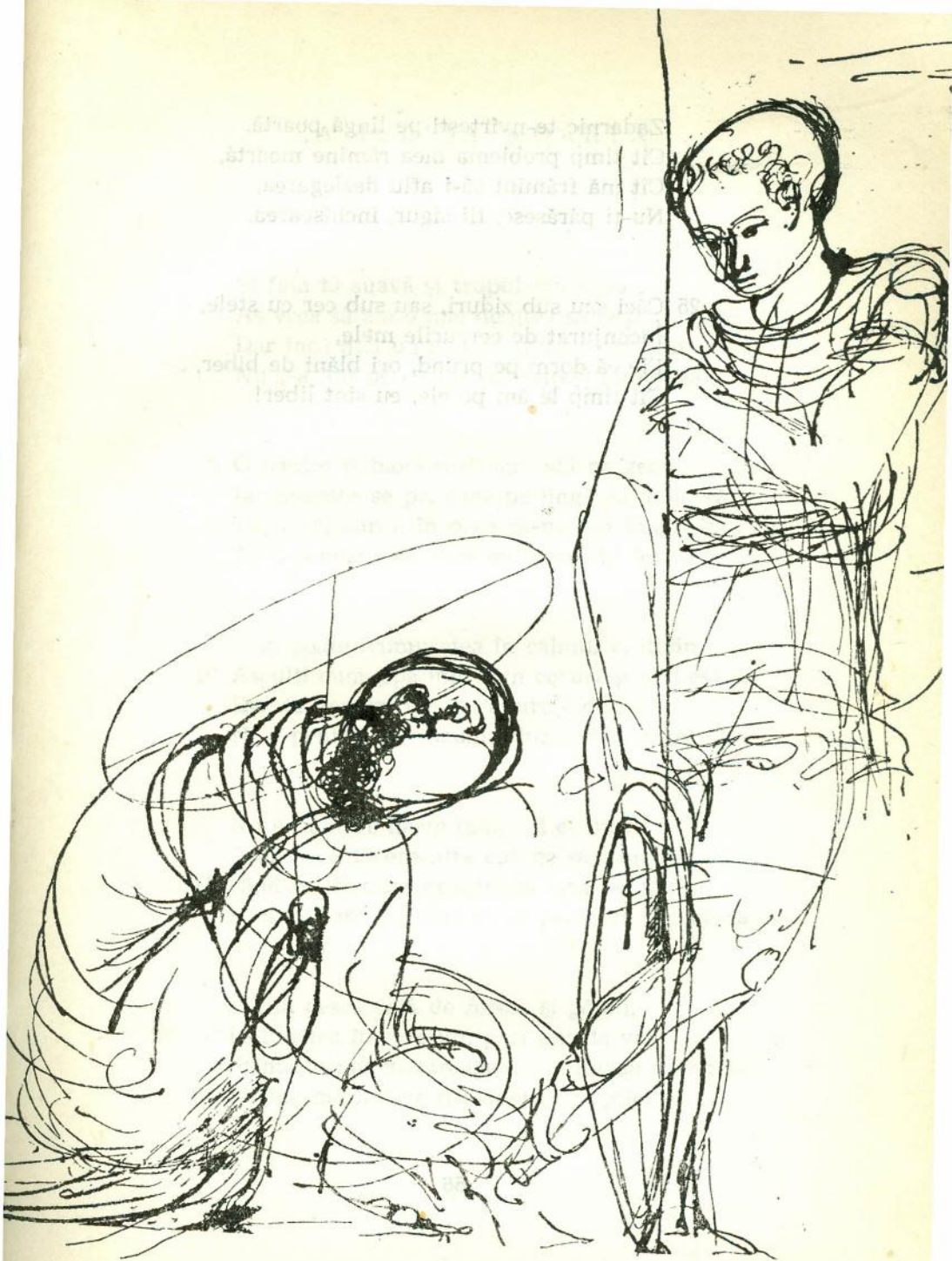
Să nu te-atingi de cercurile mele
Ostaș viclean! Și nici să nu te-nșele
Asemănarea lor cu arcul tău.
Sînt simple jucării și nu fac rău.

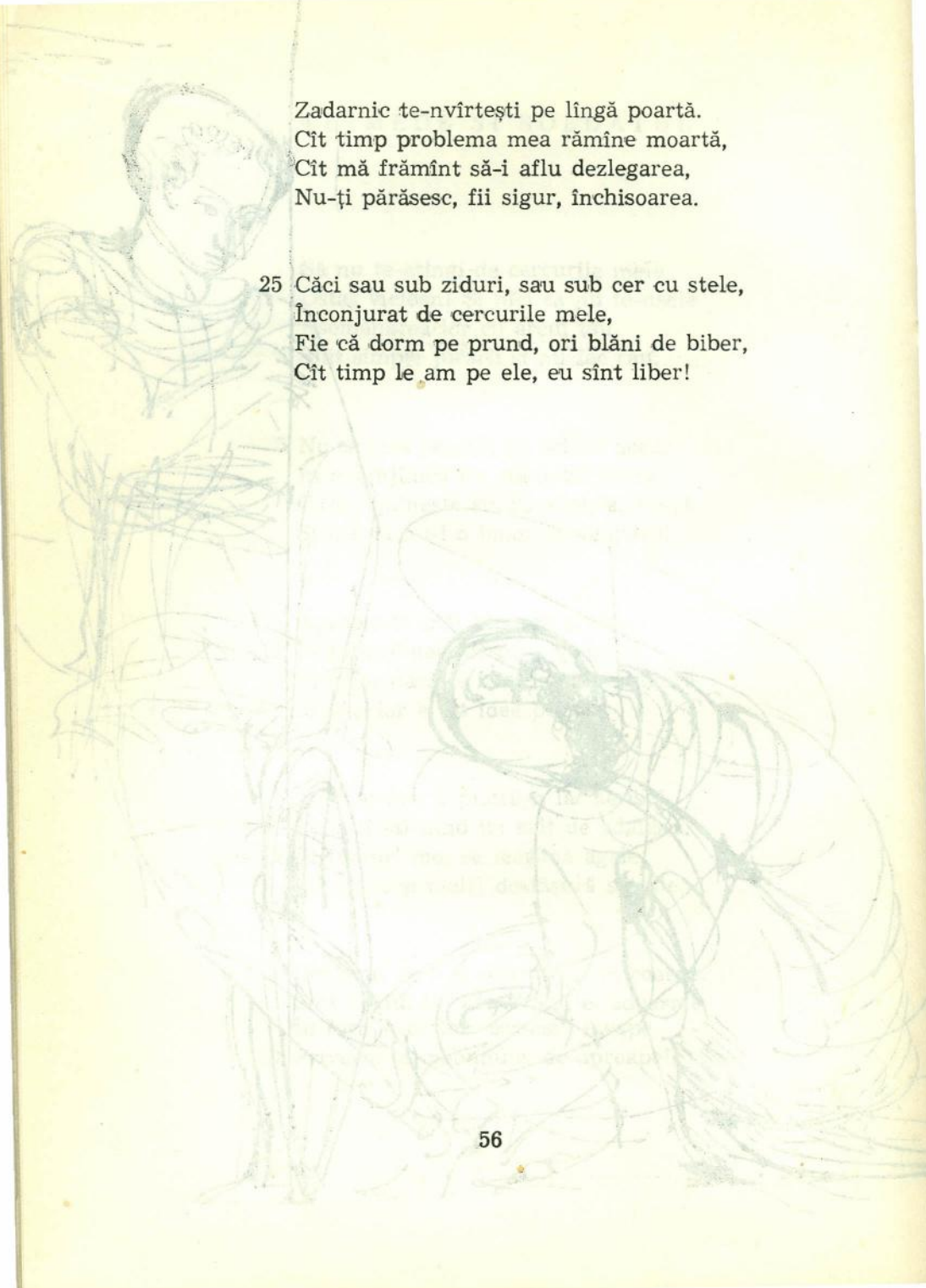
5 Nu te uita prostit, cu ochiul acru.
În rotunjimea lor stă actul sacru,
Care-mplinește sinul, mingea, vasul.
Și-acesta nu-i o lance, e compasul...

Apropie-te mai bine cu sfială,
10 În rotunjimea lor nu e greșală.
Și chiar dacă le vezi întinse-n zgură
Esența lor e tot idee pură.

Dacă arunci o piatră-n lac se iscă,
Le vezi stîrnind un salt de odaliscă,
15 În fumuri moi se leagănă agale,
Pe scoici și melci desfășură spirale.

Cerescul cerb le poartă sus în coarne.
Sînt ochiul lui atent cînd el adoarme.
În forma lor tot cosmosul încape.
20 Privește-le, nebunule, de-aproape!

Zadarnic te-nvîrtești pe lângă poartă.
Cît timp problema mea rămîne moartă,
Cît mă frămînt să-i aflu dezlegarea,
Nu-ți părăsesc, fii sigur, închisoarea.

- 25 Căci sau sub ziduri, sau sub cer cu stele,
Înconjurat de cercurile mele,
Fie că dorm pe prund, ori blăni de biber,
Cît timp le am pe ele, eu sînt liber!

LA IUBITA MOARTĂ

Și fața ta suavă și trupul tău suav
Aș vrea să am o mie de guri să le pot plinge.
Dar încă nici un sunet întunecat și grav
Nu s-a ivit pe struna din care curge sînge.

- 5 O pasăre puhavă și neagră stă pe geam,
Iar noaptea se prelinge pe lingă ea albastră.
Tu, însă, dormi în pace ca-ntr-un imens balsam,
Tu n-o auzi cum bate cu ciocul în fereastră.

- Vezi poate frumusețea în calmul ei divin,
10 Asculți cum țipă îngeri în coruri și orchestre.
Esența nemuririi în simburu-i deplin
Nu-i pentru tine-acuma iluzie; fapt este!

- Nu e în stare harfa în sonul ei trudit
Asemenea tăcere-ntre coarde să cunoască.
15 Când se sfîrșește noaptea și arta s-a sfîrșit
Și-n fața morții nimeni nu poate să vorbească.

- Iubită descărcată de forme și găтели,
În liniștea în care îmi pari atît de vie
Primește-mă cu-ntreaga-mi grămadă de-ndoieli
20 Și ține-mă la tine-n coșciug o veșnicie!!! ...

SCARA

Aici a fost odată o scară ce ducea
La cer. Și lângă scară un inger trist veghea!
Acum din scara-aceea n-a mai rămas decât
Cenușa amintirii și ingerul urît.

- 5 Noi stăm alături dornici să o urcăm din nou
Și auzim din ceruri un sacrosanct ecou
Care ne cheamă-ntr-una, în sus, spre paradis.
Dar scara-i putrezită și-urcușul interzis.

- Ce altă cale oare s-alegem am putea?
10 Ca să ajungem iarăși la cea mai pură stea?
Ce treaptă trebuiește urcată fără greș
Ca să putem fi iară-ntr-acei chemați aleși?

- O stelă funerară e tot ce-a mai rămas
Și-un inger trist de piatră ce șade fără glas.
15 El stă cu fruntea-ntoarsă pe-un scut rotund și frînt
Și drămuiește-n sine mormînt după mormînt.

- Aici a fost odată o scară ce ducea
La cer. Și lângă scară un inger trist veghea.
Acum din scara-aceea n-a mai rămas nimic.
20 Iubito! Împletește-o din nou din borangie...

SONET

A fost un timp acela plin de vrajă!
Un timp pe care nu-l voi mai găsi!
Stam hotărît să fac sub cort de strajă
Și să veghez pe-uscăt pînă la zi.

5 În jurul meu, molatice, pe plajă
Muindu-se în undele-argintii
Fecioarele țeseau, dansînd, o mreajă
Cu care să mă poată ispiti.

Eu le vedeam sărînd printre rețele
10 Și mă visam în mreajă, prins de ele.
Iar marea mă chema cu glas înalt.

Și-n timp ce, întinzînd năvodu-n grabă,
Fecioarele pîndeau bogata pradă,

Eu, brusc, plonjam în valuri dintr-un salt!

IN EXTREMIS

Atîta cer și totuși nu-mi e destul atît!

x Atîta cer în ceruri și totuși nu mi-ajunge!

Chiar de-ar fi înc-odată cît e și n-ar fi cît

Mi-e-n stare-nchipuirea să vrea, cînd îl străpunge.

5 Adaug din mine sute de ceruri cerului!

x Sporesc cu ochiu-ntruna întinderea albastră!

Și totuși împlinirea nu-i a misterului,

Ci e a nesfîrșirii văzută prin fereastră!

Oricum mă-ntorc în spațiu de-o margine tot dau!

10 Oricum mă-nvîrt în cosmos un zid tot mă izbește!

Sub vasta nesfîrșire ca sub o frunză stau,

Ca sub o frunză scurtă ce nu m-adăpostește!

Mai mult! Mai mult! Atîta cît să nu pot privi!

Cît să nu pot cu ochiul pînă la fund pătrunde!

15 Abia atunci mai liber, mai sigur m-aș simți,

Abia atunci sub frunză eu m-aș putea ascunde!

Stau, însă, gol în centrul naturii și strivit.
Nimic nu mă păzește! Sînt fără apărare!
De n-aș pricepe totul, aș fi mai lămurit.
20 De n-aș cunoaște totul, aș fi cu mult mai tare.

Dar astfel nici o taină nu-mi pot încredința.
Într-un galop frenetic bat cîmpurile toate.
Mereu aștept dorința să se-mplinească! Ea
Mereu mi se-mplinește pînă la jumătate!

LILIA CUL

Din cînd în cînd din sufletul meu seara
Ca dintr-un vechi landou întunecos,
Un domn înalt, în doliu, alb ca ceara,
Îng-un grilaj de poartă se dă jos.

5 Își scoate abătut din vestă cheia
Și, scîrțîind, o-nvîrte în zăvor,
Îngîndurat se pierde-apoi pe-aleea
Ascunsă printre brazi nepăsători.

Cu ochii-ntredeschiși, întors în sine,
10 Obrazul pal, jobenu-n mîini, tăcut,
Străbate-agale parcul cu ruine
Și pînă-n fund castelul cunoscut.

Se urcă-n turnul vechi, mîncat de vreme,
Și bate-ncet la ușa cu scorpion,
15 Apoi, strivind paingii prinși pe steme
Pătrunde trist și palid în salon.

Acolo stă-n tăcere și așteaptă
Ca o fantomă mută, pînă cînd
Urcînd agale treaptă după treaptă
20 Și străbătînd mormînt după mormînt

Apare ea, de dincolo de moarte,
Și vine-ncet, alene, prin antreu
Ca, din neant chemată, să ia parte
L-acest intim și funerar supeu.

- 25 O! Ce ospăț tăcut și fără limbă!
Ce invitați cu aer obosit!
Nici un cuvînt nu-și spun, un gest nu schimbă,
Nici un pahar nu-nchină, n-au ciocnit.

- Stau amîndoi la masa-mbelșugată
30 Unul în fața celuiilalt, ciudați,
Ca două statui albe, fără pată,
Ca doi străini tăcuți și nemișcați.

- Și-abia tîrziu, cînd sunete suave
Bat miezul nopții-n ornicul solemn
35 Aceste umbre tainice și grave
Se scoală de pe scaun, ca la un semn

- Și-n timp ce-ntreg castelul se-nfioară
De-un geamăt surd, amar, icnit prin zid,
Îmbrățișați cu dor ei se strecoară
40 În cripta de sub turn, unde se-nchid...

Iar muzici lungi de harpe, ca un vaer
Se-aud atunci prin zidul greu, opac,
Pe cînd la ușa raclei joacă-n aer
Bătînd din aripi vesel un liliac...

VIZITA

De la un timp mă vizitează moartea
Aproape zilnic la căderea serii,
Mi-apare-n prag, ministru al tăcerii,
Și-mi ia din mâini, încet, cu grijă, cartea.

- 5 Privind în jur solemnă mă măsoară
De parc-ar vrea să afle despre mine
Tot ce se poate-afla (și rău și bine
Și ce mă-nalță și ce mă doboară).

- Eu mă ridic în fața ei cînd intră
10 Ca-n fața unui oaspete de seamă
Și-ncerc, schițînd un zîmbet plin de teamă
Un mic salut (grimasă ipocrită).

- Ea îmi răspunde-ncet și mă invită
Alături, unde lampa este stinsă,
15 Și stăm așa: ea, palidă, distinsă,
Eu, în muțenia mea obișnuită.

- Și stăm așa de fiecare dată
Pînă tîrziu, la ore matinale,
Doi cunoscuți ce pun tăcuți la cale
20 În taină, o afacere-nsemnată.

UN CNEAZ VALAH LA PORȚILE SIBIULUI

Lupt, în sfârșit, la porțile cetății.
Mi-e scutul frînt, iar calul istovit.
Și la un pas de clipa libertății
Fără să vreau, deodată, m-am oprit.

- 5 De dincolo de ziduri se aude
Un cor dumnezeiesc, plin de mister.
Fecioarele rîvnitelor feude
Fug din cetate, peste-un pod, în cer.

- Înfipt în șea las frînele din mină
10 Și-ascult uimit coralul luminos.
Soarele bate-n turn ca-ntr-o fîntină
Și apele îi curg pe zid în jos.

- Abia mai simt sub cal cum zace stîrvul,
Abia mai văd prin gloată cite-un chip.
15 Ca de la sine lancea-și pleacă vîrful
Și calmă și-l înfige în nisip.

- Sporind într-una vraja mă-nconjoară
Și înțeleg de ce-am rîvnit la ea.
Îmi las în voie pîntenii din scară
20 Și îmi desfac din copcii platoșa.

Nimic să mă deştepte nu mai poate.
Stau în extaz sub puntea de mărgean.
Şi nu zăresc cum, tainic, pe la spate,
Se-apropie de mine un duşman.

- 25 Acesta, folosind a mea-ncintare,
Îmi viră între coaste un pumnal
Ce cînd îl simt scrişnind, deşi nu doare,
E prea tîrziu — din şea eu mă prăval.

- Dar nu blestem. De clipa libertăţii
30 E la un pas acum oştirea mea.
Şi de-am căzut la porţile cetăţii
Întins pe scut, ca mîine, intru-n ea.

CONCERT DE ORGĂ

Cîntă-mi din nou din Dietrich Buxtehude
Bătrîne cantor smuls din veacul meu!
În turn acuma nimeni nu ne-aude,
Stăm muți în el doar noi și Dumnezeu.

- 5 Deschide iarăși filele uitate
Și urcă iarăși treptele în cor,
Acolo-și fac prin geam înmănunchiate
Razele lunii mistic coridor.

- Afară de noi doi, în catedrală
10 Sînt numai sfinții palizi din picturi,
Apasă-ți, deci, piciorul pe pedală
Și degetele pe claviaturi!

- În fiecare tub veghează-un înger
Și orga-ntreagă pare-un heruvar.
15 Abia aștept să sufăr și să sînger.
Abia aștept preludiul de cleștar.

- Sînt zeci de ani de cînd mi-am pus armura
Și-am părăsit cetatea-nfipt în șea.
Am cunoscut doar sulița și zgura
20 Și cornu-ncovoiat care vestea.

Acuma vreau s-aud acorduri pure
Și să îmbrac cămașa sfintului.
Orga așteaptă-n zid, ca o pădure
Cu pomii svelți, sărutul vîntului.

- 25 Să se fi scurs pe noi un val de șoapte
Sau doar ecoul unui vechi mormînt?
Știu! Prin 1707
Ea a murit la orgă așteptînd.

- Dar nu-i nimic. De-atunci sînt ani de zile
30 Și rana mi s-a-nchis sub sînul stîng.
Poți să deschizi din nou aceste file!
Acum am să le-ascult fără să plîng.

PISTOLUL

— în stil romantic —

Acesta este locul uitat în care sînt
Aduse și-ngropate străvechile-oseminte.
Și-acesta e mormîntul (dar ce sărac mormînt!)
Unde-am venit să sufăr și să-mi aduc aminte.

- 5 De nu știu cîte ceasuri tot stau, tot stau aici
Și meditez la marea zădărnicie-a vieții.
Din pomii de deasupra-mi cad frunze purpurii
Și de pe mine-ntr-una cad frunzele tristeții.

- Nenumărate chipuri și fețe de demult
10 Îmi trec pe dinainte, ca niște măști de ceară.
Cu capu-n mîini refrenul trecutului l-ascult
Și par, cum stau, eu însumi o mască funerară.

- Nici un gropar sau paznic, acum că s-a-nnoptat,
Ce caut aici, pe banca de lemn, nu mă întrebă.
15 Stau cufundat în mine, atît de cufundat,
Că trec pe lîngă bancă toți fără să mă vadă.

- Din cînd în cînd o boare mi-aruncă păru-n ochi
Și-mi flutură pe umeri desprins molatec șalul.
Ca-n vis aud foșnirea suavei tale rochi
20 Și te revăd grațioasă la operă (văd balul ...)

Și-nfiorat de svonul îndepărtat și lent
Privind jos la picioare, ca de pe-o stîncă, golul
Din ce în ce mai tainic, mai des, mai insistent,
Îmi pipăi, dus pe gânduri, în buzunar pistolul...

- 25 Acesta este locul... și nu-i decît un pumn
De lespezi vechi sub care sînt puse oseminte
Fără sfîrșit și fără păreri de rău acum.
.....
Lăsați-mă să-l tulbur... și să-mi aduc aminte...

MOMENT CINEGETIC

Încremenită și tăcută
Pădurea doarme-n vraja mută.

Nici pas, nici țipăt, nici chemare,
Nu sparge vasta nemișcare.

5 Lăsîndu-și pîntecul pe pietre
Dorm în adînc imense vetre.

Într-un copac cu frunză smeadă
Grea, doarme pasărea de pradă

Dar nu știu ce visează-naltă
10 Că dintr-odată-n vis tresaltă

Își scoate capul buimăcită
Și, brusc, lovește din aripă!

Un vînător în noaptea multă
Oprește calul și ascultă...

BALADĂ STUDENȚEASCĂ

De două nopți, de cînd prin vâl de fum
Nu-l mai zăresc urcînd încet spre casă
Pe tînărul ciudat de peste drum,
O presimțire stranie m-apasă.

5 Și mă întreb mereu: ce-o fi cu el?
De ce nu-l mai disting printre perdele
Furat de gînduri, singur-singurel,
Cotind tăcut pe străzi, pe sub crenele?

Obişnuit cu el, cu mersu-i grav,
10 Pindeam sosirea lui din geam, departe,
Căci m-atrăgea în chipul lui suav
Nu ştiu ce ochi străin, demonic foarte.

De cum sosea acasă pe-nnoptat,
Întocmai ca o pasăre de pradă,
15 Se încuia-năuntru, agitat,
Și-și arunca pe el halatu-n grabă.

Apoi, cu rîvnă, pînă-n zori de zi,
Plecat pe tomuri grele, ud de ceață,
Căuta prin fel de fel de alchimii
20 Un ser din care visul să ia viață.

Și noapte după noapte, luni la rînd,
Mereu cu visu-n ochi, căuta-nainte
Ca un paianjen negru și flămînd,
Ca un șobol statornic, fără minte.

25 Și iată că-ntr-o noapte izbuti!
Căci distilat prin zeci de eprubete
Lichidul cu reflexe albastrii
Iscă un fum cu forma unei fete,

O fată cu păr lung, de abur pur,
30 Cu sînii goi, săltînd ca niște valuri,
O negură dansînd jur împrejur
Într-o profuzie stranie de voaluri.

De-atunci, apoi, din ce în ce mai dens,
Din ce în ce mai mult, la ora șapte,
35 Această experiență fără sens,
El o făcu în fiecare noapte.

În fiecare noapte, așadar,
Din serul nou creștea încet în aer
Un trup înalt, albastru, sublunar,
40 Un sul de-argint, subțire ca un vaer.

Dar cum vă spun, de două nopți ating —
Zadarnic însă — geamurile toate,
Nu-l mai zăresc pe strada Fingerling
Urcînd tăcut cu mîinile la spate.

45 Nu-l mai pîndesc prin piclă urmărind
Ca în extaz, nebun de bucurie,
Spirala ei în dansul de absint,
Fluidul scurs prin sticla străvezie.

Și sînt de-atunci mereu îngrijorat,
50 Mereu cu presimțiri care m-apasă,
Căci cea din urmă oară, pe-nnoptat,
Cînd l-am văzut urcînd tăcut spre casă,

Un domn solemn, în frac, necunoscut,
Ivit — dar nu știu cum — în încăpere
55 Pe lîngă geamul tocmai desfăcut
Îl aștepta pîndindu-l prin unghere.

Ce-or fi vorbit nu știu, știu doar atît
Că timp de ore-ntregi, ca niște pete,
Umbrele lor ciocnindu-se urît
60 Creșteau imens la mine pe perete.

Într-un tîrziu străinul malițios
Cuprins de-o furie fără-asemănare,
Rostogoli fiolele pe jos
Și le sdrobi cu sete în picioare.

65 Apoi ieși pe geam satisfăcut
Lăsîndu-l pe student mut de durere,
Pe cînd pe sub pervazul desfăcut
Albastrul fum cu vis pierea-n tăcere . . .

70 Din noaptea-aceea neagră nu mai știu
Nimic despre vecinul meu ca scrumul
Poate-a plecat în zori, de timpuriu,
Poate-a murit căutind zadarnic fumul

Sau poate totul n-a fost decît vis

75 Ori vreo halucinație pe care
Am încercat-o ling-un manuscris
Într-un amurg cu vînt și febră mare...

SOSIREA PROFETULUI

Numai acela spada s-o ridice
Care se simte-n stare-nvins să cadă!
Profetul va veni și va prezice,
Nu va fi unul singur să nu-l creadă.

- 5 Noi nu sîntem acum decît ostașii
Grăbiți ca să-l vedem c-un ceas mai iute.
Îi presimțim, murind în luptă, pașii
Și gura care va să ne sărute.

- Ferice de fecioarele din tindă
10 Pe care-o să le afle zorii treze.
Acelea vor fi puse să aprindă
Făcliile cînd el o să boteze.

- Ferice de copiii de prin sate
Ce se vor duce-n șiruri lungi la dînsul.
15 Acelora, cu miinile lăsate,
Le va schimba în flori albastre plînsul.

- Veniți ca să-l vedem mai înainte
De-a-l fi văzut fecioarele, copiii.
Să luăm, cu prețul spadelor, aminte
20 Și să sporim, cu moartea noastră, viii.

20 Veniți să-l așteptăm la malul mării
Chiar dacă el nu va veni pe mare.
Lăsați belșugul curților uitării,
Uitării blestematele altare.

25 Căci adevăr zic vouă! Nu vor trece
Nici două nopți și el, în haină albă,
Va fi-ntre noi aci și va petrece
Cu noi alături cina cea de taină.

30 Nu va fi ceas să nu-și oprească ceasul,
Nici pasăre să nu-și reteze sborul,
Cînd el își va porni din munte glasul
Cînd el își va plimba pe țarm piciorul.

În fața lui în prund va sta prostimea
Și plugurile negre în genune.
35 El va veni domol, privind mulțimea,
Pe toți îi va striga încet pe nume.

Numai acela, însă, dintre rînduri
În văzul tuturor smerit să iasă
Care, uitîndu-și casa lui de scînduri,
40 Se va simți în stare să-i dea casă.

Numai acela spada s-o ridice
Care se simte-n stare să învie,
Încît profetu-n zori, cînd va prezice,
Să-l poată folosi drept mărturie.

TRUBADURUL MINCINOS

Eu am, iubito,-n Spania un castel.
Porțile lui sînt prinse-n căngi de aur
Și lingă fiecare stă un maur
Cu fes de-argint, cu scut și cu cercel.

5 Pe socluri mari și verzi dorm lei regești
Și prin alei se plimbă triști păunii,
Cadîne moi cu lungi și grele funii
Tîrăsc prin ierburi leneșe calești.

La geamuri, vergi albastre străjuiesc,
10 Și prin odăi, din amfore rotunde,
Un fum verzui dezbracă și ascunde
Bazine cu făpturi ce dănțuiesc.

Castelul are turnuri fără preț
Și turnurile-n vîrf au streșini care
15 Cînd strălucesc aprins în depărtare
Opresc în loc pe orice călăreț.

În zori de zi prin curți se joacă cerbi
Și prin fîntîni se scaldă porumbițe,
Iar pomii încărcăți cu flori și vițe
20 Se leagănă-n văzduh ca niște șerpi.

Nu pas de om se-aude prin alei
Ci pas duminical de antilopă,
Doar rozele tresar într-o sincopă
Cînd se presimte-n preșuri mersul ei.

25 Într-un ungher cu blăni de jder pe jos
Piticii scunzi beau miere din magnolii,
Acolo eu primesc, pe perne, solii
Și sorb tutun din pipe lungi de os.

Acolo, la un gong, pe tăvi de-argint
30 Îmi vin fazani umpluți și fructe coapte
Și curge vinul negru zi și noapte
În cupele de crin și mărgărint.

Eu am, iubito,-n Spania un castel
Și, dacă vrei, te fac stăpîină-n el!